

Brianna Bourne

Timpul care ne-a mai rămas

Traducere din limba engleză de
Camelia Ghioc

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Redactare:
Irina Tudor Dumitrescu

Design și ilustrație copertă: Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Crenguța Rontea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOURNE, BRIANNA

Timpul care ne-a mai rămas / Brianna Bourne ; trad. din lb. engleză
de Camelia Ghioc. - București : Pandora M, 2024
ISBN 978-606-978-767-0

I. Ghioc, Camelia (trad.)

821.111

Titlul original: The Half-Life of Love
Autor: Brianna Bourne

Copyright © Brianna Bourne, 2023

Copyright © Pandora M, 2024
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-978-767-0

Flint

41 DE ZILE, 9 ORE, 42 DE MINUTE

ĂSTA E LOCUL unde o să mor.

Așezat pe bancheta din spate a Jeepului nostru, înghesuit între valize arhipline, studiez posac „cabana“ ultramodernă din fața noastră.

E toată numai unghiuri ascuțite și lemn lucios. Și sticlă — Dumnezeule, ce de sticlă! Soarele de octombrie azvârlit undeva mai jos pe cer se reflectă în niște ferestre uriașe, din tavan până-n podea, strălucind atât de tare, că mă ustură ochii.

E singura casă din tot peisajul, cuibărită frumos în mijlocul pădurii din Pennsylvania. De jur împrejurul ei, frunze de un portocaliu-aprins ard pe crengi ca niște flăcări. Toată priveliștea ar putea apărea fără probleme pe coperta unei reviste glossy de arhitectură.

Nu e tocmai ce mi-am imaginat când m-am gândit unde mi-aș dori să-mi petrec ultimele patruzeci și una de zile.

Patruzeci și una de zile. Nu-mi vine să cred că doar atât mi-a mai rămas.

Clipesc repede. Înghit nodul din gât, înțepenit acolo exact jumătate din viața mea. Mă rog, aproape exact jumătate.

Afară, păsările ciripesc în lumina soarelui de toamnă. În mașină, toți trei — mama, tata și eu — stăm tăcuți și nemișcați. Nimeni nici măcar nu întinde mâna către clanța portierei. Țsta e un prag și niciunul dintre noi nu vrea să-l treacă.

— Ei, am ajuns, spune în cele din urmă mama, cu veselie forțată.

Cuvintele ei ricoșează de tensiunea din mașină ca un ac aruncat într-o platoșă. Oboseala îi îmblânzește muchiile tăioase și știu că nu e doar de la drumul lung încoace.

Treaba cu mine pe moarte nu e singurul motiv pentru care momentul e așa de stânjenitor. Nu mi-am mai văzut părinții în aceeași încăpere de la divorț, iar acum mama stă pe scaunul din dreapta al Jeepului ca în vremurile bune și împarte cu tata o pungă de bomboane M&M's. Purtându-se de parcă suntem din nou o familie normală.

Când mama a venit cu ideea asta, a spus că avea să fie ca o vacanță. O vacanță tristă rău, după părerea mea, dar m-am purtat ca un fiu bun și am ținut pentru mine observația aceea. Știu că de fapt facem călătoria asta ca să nu trebuiască să-mi petrec singur ultimele câteva săptămâni cât ei sunt la muncă.

M-a întrebat unde voiam să merg și a înșirat o listă de orașele de pe malul oceanului și metropole aglomerate, dar nu era prima dată când aveam discuția asta. Când am aflat data morții mele, ne-a târât într-o mie de locuri, hotărâtă să-mi ofere cât de multă *viață* putea în timpul pe care îl mai aveam la dispoziție. Dar weekendurile în New York City și călătoriile plicticoase cu mașina la parcuri

naționale nu ne-au făcut să ne simțim mai bine — iar pe ei aproape că i-a falimentat. Sunt deja o povară emoțională. Nu am să permit să ajung și o povară financiară.

Așa că, în loc s-o las pe mama să planifice un ultim rămas-bun cu tam-tam, i-am spus că voiam să merg în singurul loc care știam că nu avea să-mi înglodeze părinții în datorii. Orașelul în care am crescut: Carbon Junction.

Tata bombăne ceva, apoi smulge cheile din contact.

— Doar n-o să stăm aici toată ziua, spune.

Mă pot baza întotdeauna pe Morocănoșenia Sa să ne scoată din momente ca ăsta.

Coborâm din mașină în răcoarea toamnei și ne întindem picioarele amortite. Sunt îmbrăcat în ținuta mea standard, tricou negru și blugi negri, așa că simt cum mi se face pielea de găină pe brațe, de la umeri până la încheieturi.

Mama vine și mă strânge lângă ea cu brațul, uitându-se în sus cu un zâmbet încurajator. Nu că ar fi vreo pitică, doar că sunt eu anormal de înalt.

Bineînțeles, observă pielea mea de găină.

— Vai, Flint, probabil că ți-e...

— Nu mi-e frig, o întrerup.

Am mai avut discuția asta. E reacția mea standard de fiecare dată când refuz să pun pe mine o geacă.

Faza e că mint. Îmi e frig, numai că îmi place că asta îmi provoacă suferință. Dacă mi-e mereu frig și foame și sunt mereu nefericit, când o să vină sfârșitul nu o să mai sufăr. O să fie o ușurare.

Mergem pe alee până la veranda din față și încălțările noastre bocăne a gol pe podea. Cabana asta nu exista când locuiam în Carbon Junction. În urmă cu o viață, toți trei, în căsuța noastră primitoare din cealaltă parte a orașului.

Tata se uită în telefon la instrucțiunile de pe Airbnb și tastează codul pe tastatura de pe ușă. Zăvorul se retrage cu un huruit mecanic, iar el năvălește înăuntru ca la el acasă. Eu și mama ezităm o clipă, apoi îl urmăm.

Spațiul întunecos e dureros de modern, cu podele reci și mobilă care pare și mai rece.

— Îmi pare rău că nu e mai... primitoare, spune mama în timp ce ne uităm în jur. Pot să aduc niște perne pentru canapea. Câteva covorașe. Să capete un aer mai prietenos.

Mama e designer de interioare — ea e Leslie Larsen din firma, în prag de faliment, cunoscută ca Interioare Leslie Larsen, cu sediul în Philadelphia. Și ar fi de ajuns să schițez un gest aprobator din cap și ea ar intra în acțiune, schimbând complet toată casa asta.

— E în regulă, mamă, spun, trântindu-mă pe canapea. Nu aduce nimic.

Părinții mei divorțați se uită cu înțeles unul la altul, confirmând încă o dată faptul că toată treaba asta o să fie aiurea rău de tot.

Îmi masez genunchii. Am stat înghesuit în Jeep, cu rotulele înfipte în scaunele din față. Dar, cu excepția durerii de genunchi, mă simt... bine.

Asta e partea cea mai grea, cred. Faptul că sunt sănătos. Nu am absolut nicio problemă. Nicio boală cronică să mă macine din interior, niciun organ defect. Corpul meu ar trebui să fie capabil să continue să-și facă treaba cu succes ani de zile, decenii chiar. Dar e 23 octombrie și, la un moment dat, pe 4 decembrie, o să se oprească fix ca un ceas rămas fără baterii.

Data aceea a devenit pentru mine mai importantă decât propria zi de naștere. Am scris-o pe fiecare formular pe care a trebuit să-l completez vreodată. „Pre sau post-semiviață?”

întrebau. Când eram la școală mă uitam cum colegii mei încercuiau *pre* cu o șfichiuire nepăsătoare de pix. Eu desenam un pătrat strâns în jurul lui *post*, aproape trecând cu pixul prin hârtie. Toți cei din jur puteau sări întrebarea următoare, dar eu trebuia să răspund.

Data morții: 4 decembrie.

Data nașterii și data morții. Toate viețile sunt cuprinse între acestea două. Toată lumea are o zi care marchează jumătatea vieții; eu sunt doar unul dintre ghinionişti care a venit când erau mici.

Mă cutremur ca să alung amintirea zilei când am avut criza. A cumplitei dureri bruște pe care o țin minte și a convulsiilor de după, pe care nu mi le mai amintesc. Ziua aceea a fost linia de demarcație trasată de-a curmezișul vieții mele, separând-o în înainte să știu când aveam să mor și în... după.

Tata își scarpină bărbia nerasă.

— Flint, nu te duci tu să aduci lucrurile din mașină?

Mama ridică iute capul.

— Mack, nu-l pune pe el.

— De ce nu? E perfect capabil s-o facă.

— E OK, mamă, intervin, înainte ca discuția să degenereze într-una dintre „divergențele de opinie“, pe care le aveau pe vremuri.

Nu mă deranjează să aduc bagajele din mașină. Măcar tata încă mă mai pune să fac chestii normale. De aceea am ales să locuiesc cu el după divorț. Mă rog, de asta și fiindcă eforturile de a păstra o atitudine pozitivă și veselă în preajma mea o terminau pe mama. Se prefăcea că nu avea nimic, dar se topea pe picioare sub ochii mei. Nu puteam să fiu martor la așa ceva. Să fiu motivul pentru care i se întâmpla asta.

Cât eu car bagajele în casă, mama își face de lucru prin bucătărie încercând să pună în funcțiune cafetiera de fițe, iar tata bagă capul în dulapul de sub chiuvetă, probabil ca să crească presiunea apei sau ceva de genul ăsta. Fiindcă pe tata îl cheamă Mack, noi îi spunem în glumă „Mackseriașu’“, fiindcă de-a lungul anilor a avut o groază de slujbe ciudate. Înainte să mă nasc, era unul dintre tipii ăia care sting incendiile de la platformele petroliere, apoi a fost ghid la o companie ce organiza coborâri cu barca pe râuri învolburate. Acum e șeful unei echipe de sudori industriali în Philadelphia și știe să repare cam orice.

Ar trebui să fiu fericit că părinții mei sunt aici cu mine, dar mi-aș dori să mă lase aici și să se întoarcă în oraș. Înapoi la serviciile lor și la prietenii lor și la viețile lor separate, fără Flint. Nu am nevoie să fie aici. Nu, mersi, pot să mor foarte bine și singur.

Jeepul, în sfârșit gol. Se încuie cu un *bip-bip* și mă îndrept spre casă — dar ceva mă oprește la ușă.

Îi văd prin geam pe mama și tata. Nu se mai agită prin bucătărie — sunt încremeniți, complet nemișcați. Mama e la cafetieră, cu o mână pe față și cealaltă sprijinită de blat, de parcă nu are energia necesară să se țină dreaptă pe picioare. Tata e în cealaltă parte a bucătăriei și se uită lung la spatele ei cu o expresie deznădăjduită, pe care nu am mai văzut-o niciodată pe chipul lui.

Fac mare tăraiboi când deschid ușa și o închid după mine.

Când mă întorc, mama e îndreptată de spate și își netezește puloverul, clipind des. Dar peste toate plutește aceeași tăcere ca la o înmormântare. O densitate a aerului. Un cadavru într-o cutie la un capăt al încăperii și toată lumea în vârful degetelor, șoptind lucruri grijuliu

alese. Doar că, în cazul ăsta, cadavrul nu e încă în cutie — încă mă mai deplasez pe propriile picioare.

Ideea asta e tâmpită de-a dreptul. Nu ne putem preface că suntem familia de acum opt ani.

Mă duc la fereastra din spate și privesc pădurea, ca să nu-mi vadă maxilarele încleștate. Mă forțez să respir, să mă concentrez la frunzele ce foșnesc în copaci.

Printre crengile aproape golașe întrezăresc spatele câtorva case aflate pe celălalt mal al Maynard's Creek, a cărui panglică neagră bolborosește la poalele pantei curții noastre din spate. Știu strada aflată pe partea cealaltă — se cheamă Harker's Run. Ciudat cât de repede îmi vine în minte numele, după atâția ani.

Vechea mea viață din Carbon Junction aproape că e mai reală pentru mine decât cei opt ani petrecuți în oraș.

Dar măcar un lucru s-a schimbat — una dintre case a fost vopsită într-un mov viu. Arată nelalocul ei printre toate culorile arzătoare, muribunde, ale toamnei. Mijesc ochii. Nu-mi amintesc să fi fost o casă mov pe strada aia. Dar chiar și așa, de prost-gust cum e, tot nu e partea de privilegiște pe care o detest cel mai tare.

Deasupra coroanelor copacilor, două clădiri se înalță în vârful celui mai înalt deal din oraș, mândre și expuse vederii. Castelul și Coroana.

Castelul e vechea centrală energetică pe cărbune — cică cele trei hornuri uriașe arată ca niște turnuri. S-a închis cu ani în urmă. Acum ruginește și putrezește, înconjurată de un gard de sârmă meschin, dar de la distanță arată tot gigantică și impozantă. Pe vremuri, practic toată lumea din oraș lucra acolo. Când s-a închis, orașul ar fi fost îngropat în sărăcie și buruieni dacă n-ar fi fost cealaltă clădire de pe deal — Coroana. Fiindcă acolo

lucrează acum toată lumea din Carbon Junction. Sau, în fine, aproape toată lumea.

Coroana e un turn șocant de modern din ciment alb, înalt de 30 de etaje, ce tronează deasupra orașului, încununat cu un cerc de țepi curbați care arată ca un fel de stranie coroană malefică.

Ce ironie dureroasă că orașelul meu natal — locul în care m-am născut și locul în care am să mor — e sediul Institutului de Cercetare a Semivieții, cea mai importantă instituție din lume pentru cercetarea fenomenului cu care oamenii se confruntă de la apariția vieții pe planetă.

Dacă aș avea energia necesară, i-aș arăta degetul.

Cred că, în adâncul sufletului, mama e bucuroasă că am vrut să mă întorc la Carbon Junction. Institutul există în primul rând ca să descopere ce provoacă criza de semivieță (și mă îndoiesc că vor face vreodată mari progrese în privința asta), dar oferă și tot felul de programe suplimentare de „sprijin“. Dar dacă ea crede că mă poate îndupleca să vorbesc cu unul dintre terapeuții de la Institut, se înșală amarnic.

Soarele se pitește după un nor și pentru o clipă îmi văd în geam propria reflecție. Mamă, ce rău arăt. Faza e că sunt terminat de *oboseală*.

Ceva se izbește de sticlă exact în dreptul feței mele. Sar în sus, luat prin surprindere.

Pe terasă, zăcând pe o parte, e o pasăre mică, cenușie. Rămân încremenit cu ochii la ea și, după un spasm, pasărea expiră, iar pieptul micuț i se dezumflă. Nu mai mișcă.

Preț de o clipă sunt în șoc. Nu am mai văzut niciodată ceva *murind* în fața ochilor mei.

Veșnic prezentul nod din gâtul meu se umflă.

— Mamă? E o pasăre moartă pe terasă.

— Poftim?

Vine imediat.

— O, doamne, scumpule, nu te uita. O să-l rog pe tata s-o pună în tomberonul de pe alee.

— Stai puțin.

De-acum mă simt legat de pasărea asta. La urma urmelor, și eu o să mor tot aici.

— Avem o cutie, ceva? întreb.

Mama se împlânzește.

— Sigur că da.

Cât ea caută una, scotocesc prin sertarele din bucătărie. Nu mi-a trecut prin cap să iau o lopată în această veselă vacanță, așa că va trebui să mă descurc cu o lingură de salată.

Mama îmi dă o cutie goală de capsule de cafea.

— O să încapă? mă întrebă.

Dau din cap și o iau spre terasa din spate.

— Flint, stai, ia o haină pe tine.

Mă întorc și deja mi-o întinde.

— Te rog? adaugă.

O iau, dar nu am de gând s-o port odată ieșit din raza ei vizuală.

Mă apucă de cot.

— Ce ți-ai dori să faci în după-amiaza asta? întreabă. Mă gândeam să comandăm poate niște mâncare thailandeză și tata să instaleze televizorul, ce zici?

— Sunt cam obosit, mamă. Probabil o să mă duc la mine în cameră să mă culc.

Asta nu o să-i pice bine. Știu ce așteptări are de la aceste ultime săptămâni. Niciunul dintre ei nu și-a putut lua liber de la muncă o lună și jumătate, dar e suficient Timp Petrecut cu Familia. Și mama o să vrea să vorbesc despre ce simt.

— Flint...

Întinde mâna ca să-mi dea părul de pe față.

— Știu că e greu, dar putem face lucruri distractive, chiar dacă ești...

Nu poate s-o spună, nici după opt ani de când trăiește știind asta.

Întinde brațele deznădăjduită.

— Nu se poate să stai așa, aici, fără să faci nimic. Meriți să trăiești puțin.

— Bine spus *puțin*, mormăi.

Pe chip îi apare o expresie rănită.

Îmi vine să-i spun că îmi pare rău, s-o iau în brațe și s-o strâng, așa cum făceam când eram mic. Dar nu pot. Trebuie să mă asigur că nu o să-i fie dor de mine când nu o să mai fiu.

Oftez.

— Bine, mamă, thailandeză să fie.

Îmi zâmbește forțat, dar măcar îmi zâmbește.

— Fac acum comandă. Te iubesc.

— Îhî, mormăi.

Ajuns pe terasă, mă las pe vine și împing corpul moale al păsării în cutie. Apoi pornesc printre copaci. Mă opresc lângă o cucută imensă și-mi scot haina. În timp ce împing lingura de salată adânc în pământul rece, nu am în minte decât *patruzeci și una de zile*.

Un val de ceva sumbru și de tot rahatul mă înghite cu totul.

Credeam că m-am obișnuit cu numărătoarea inversă. Dar, acum, că au mai rămas șase săptămâni, mă tot cuprind valurile acestea de panică fierbinte, lipicioasă. Unele zile sunt mai proaste decât altele. Uneori aproape

că pot să-l fac să dispară, dar, acum, că suntem aici, nodul din gât e aproape imposibil de îmghițit.

Am trecut prin multe de opt ani încoace. Eram copil când am aflat că sunt la jumătatea vieții, doar un puști nătâng de clasa a treia, și la început nu am înțeles ce s-a întâmplat. Ne-am mutat fiindcă lumea a început să se poarte cu noi complet diferit. În Philadelphia nu a fost așa de rău, cel puțin la început. Nu mă deranja așa tare că nimeni de la noua mea școală nu voia să se împrietenească cu puștiul care avea s-o mierlească în liceu. Dar apoi a venit anul întâi de liceu și...

Ăla a fost cel mai rău an. Dintr-o mulțime de motive.

Termin de îngropat pasărea și îmi șterg mâinile de blugi. Scot telefonul din buzunarul de la spate. Am setat ecranul să afișeze permanent numărătoarea inversă, iar acum mă uit o vreme la ea. Privesc secundele cum se scurg.

Încă o secundă dusă.

Tic.

Alta.

Ce aș fi putut face cu secunda aceea? Ce ar fi *trebuit* să fac cu ea? Câteodată, printre valurile de frică și tristețe și furie, apare vinovăția. Asta e ce urăsc cel mai tare, vinovăția.

Moartea o să fie al naibii de ușoară față de porcăria asta. Mai ușoară decât să pierd vremea așteptând sfârșitul.

Treaba cu semiviața stă așa: nimic nu te poate ucide înainte de ziua morții. Aș putea să pășesc în fața unui tir sau să mă leg de șinele de tren și nu aș muri. Aș fi praf, dar nu aș fi mort. Nu până pe 4 decembrie. Mă cutremur când mă gândesc la grupurile gen sectă, care au apărut de-a lungul anilor, sau la etapele bizare din istorie când

a devenit la modă să cauți trăiri extreme. Salturi de pe stânci fără nicio pregătire prealabilă, înotul cu pisici de mare și aligatori, cursele ilegale de mașini. Lumea zice că oamenii ăia sunt în căutarea fluxului de adrenalină sau că preiau din nou controlul asupra propriei vieți și sfidează moartea, dar am văzut de prea multe ori cum se termină. Rănile sunt groaznice. Membre smulse, arsuri de gradul trei, paralizie. Durerea cumplită e motivul pentru care majoritatea oamenilor nu se bagă în așa ceva. Ne mulțumim să trăim cu numărătoarea inversă.

Mă uit la lingura care se ițește din pământ ca o piatră de mormânt la locul de veci al pășării.

Și atunci mă izbește gândul: părinții mei vor trebui să mă îngroape *pe mine*.

Având în vedere de cât timp stau și-aștept să vină ziua morții, nu știu cum de nu m-am gândit la asta până acum.

Părinții mei vor îmbătrâni cu siguranță. Tata a avut semiviața acum doi ani, când avea patruzeci și doi de ani, iar până la optzeci și patru de ani mai e cale lungă. Mama nici nu a ajuns la jumătate, iar semiviața nu se înșală niciodată. Într-o zi, vor împlini o vârstă la care vor fi petrecut mai mulți ani fără mine decât cu mine.

Începe să-mi tremure bărbia. O, Doamne, iar? Nu vreau decât să reușesc să trec prin ultimele mele săptămâni și să mor fără să fac rău nimănui. Chiar cer așa de mult?

Mă uit în sus, la cabană. Când o să intru, mama o să vrea să mă îmbrățișeze ca să mă consoleze pentru pasărea moartă. Tata o să-mi țină partea de fiecare dată când mama o să mă trateze de parcă aș fi din sticlă fragilă.

Poate am s-o aud plângând în pat până adoarme, așa cum face în fiecare weekend pe care îl petrec la ea acasă.

Îmi apăs ochii cu podul palmelor. Nu pot să mă întorc acolo. Nu pot respira în casa aia.

Acolo, în pădure, începe să prindă contur o idee.

Trebuie să găesc un loc unde să-mi petrec ultimele zile. Așa nu vor fi nevoiți să-mi audă ultima expirație sau să vadă cum mi se stinge lumina din ochi.

Nu îi pot lăsa să mă vadă murind. Asta îi va distruge.

Trag în piept mirosul pădurii. Scoarță udă și ace de brad, aroma dulce ca de pecan a frunzelor în putrefacție.

Cred că știu și locul potrivit.

În loc să mă întorc în casă, mă răsucesc pe călcâie și o iau spre adâncul pădurii.

September

NU VREAU SĂ MAI PLEC niciodată din camera asta.

Am cârcei la mână de la copiat formule cu izotopi și algoritmi genetici, dar nu-mi pasă. Mă aflu în singurul loc în care pot să mă relaxez și să respir ca lumea: loja de observație ce dă spre laboratorul de biochimie aflat la ultimul etaj al Institutului de Cercetare a Semivieții.

Laboratorul e o minune ce valorează milioane de dolari: o rotundă enormă, cu tavan înalt, plină cu secvențiatoare genomice, sisteme de dozare a lichidelor, spectrofotometre și stații de lucru clinice. E scăldat în lumină albă, rece, dar pe pereții curbați strălucesc la intervale regulate aplici cu lumină mai blândă, albastră și mov, care îl fac să arate ca interiorul unei nave spațiale de ultimă generație.

Datorită anilor de muncă obsesivă pe brânci, pot să iau prânzul aici în fiecare zi, la treizeci de etaje deasupra Carbon Junction, martoră la crearea istoriei științifice.

Nu-mi pot lua ochii de la doctor Emilia Egebe Jackson, cel mai mare expert din lume în domeniul fenomenului semivieții, care se plimbă prin încăperea cu tavan boltit în halatul ei de un alb imaculat. Sunt stagiară la Institut